

Я не уявляю собі Києва без Мирослава Олексійовича. Він ніколи не оминав Інституту літератури ім. Т.Г.Шевченка НАН України, де його радо вітали колеги і друзі — Олекса Мишанич, Григорій Сивокінь, Віталій Дончик, Микола Сулима, Тамара Гундорова... Завжди поспішав — то до Львова, то до рідних на Тернопільщину, то в Мюнхен, де він самотиною бився над долею Українського вільного університету — посада ректора його дуже зобов'язувала, хоча й забрала багато енергії, то до Рима, то до США... Постійно в дорозі, в літаках, у поспіху — він повсюдно хотів бути і його всюди чекали. Бо любили, шанували, а це професора Лабуньку зобов'язувало. Тому й поспішав, бо пообіцяв, а якщо пообіцяв — повинен виконати. Написати статтю, виступити з доповіддю, привітати, взяти участь у презентації нової наукової праці...

Жив Мирослав Олексійович динамічно, цікаво, мав велику спрагу до пізнання нового, до спілкування, шанував дружбу, був наповнений по вінця планами, злітав у замірах і мріяв високо, тому й згорів у леті, пориваючись вийти до людей з новим словом.

Він любив життя. І його любили. Шанували і поривалися до нього з чистим душевним покликом. Тому доля й позбавила його страждань — вихопила його душу з міцного, мов український дубочок, тіла і понесла до Господа.

Вічна пам'ять!

*У скорботі,
Микола Жулинський і його родина*

МИРОСЛАВ ОЛЕКСІЙОВИЧ ЛАБУНЬКА

На 77 році життя у Філадельфії помер відомий дослідник давньої історії та літератури Мирослав Олексійович Лабунька. Я познайомився з ним наприкінці квітня 1986 р. Ми ходили з Мирославом Олексійовичем постчорнобильськими вулицями, й наші сліди одразу змивали поливальні машини.

Потім я зустрів його на вокзалі, коли він приїхав на I Конгрес українців. Я бачив, як він радів нещодавно піднятому синьо-жовтому прапору над міськрадою.

Мирослав Олексійович 1996 року організував у Львові незабутній Міжнародний слов'янський конгрес, присвячений 400-літтю Берестейської унії, учасником якого мені пощастило бути. У 1997 р. ми радо вітали пана Мирослава з нагородою — медаллю Міністерства освіти України "Відмінник освіти України". У 2000 р. він зміг побувати офіційним опонентом на одному з наших захистів. Одне слово, Мирослав Олексійович якось природно й легко вписався в наше життя-буття. Він часто бував в Інституті літератури, де його знали й любили, до нього на навчання в УВУ їздило багато співробітників Інституту літератури, і він щедро ділився своїми знаннями й досвідом.

Мирослав Лабунька був автором двох монографій — "Митрополит Іларіон і його писання" (Рим, 1990) та "Новгородська легенда про Білий Клобук" (Мюнхен, 1998; англ. мовою). Книжки, як і постаті та явища, в них описані, знаменні. Митрополит Іларіон — перший митрополит-українець на київському престолі, автор геніального "Слова про закон і благодать". Йому й була присвячена кандидатська дисертація М.Лабуньки.

Друга любов М.Лабуньки — новгородська легенда про Білий Клобук. Вона лягла в основу докторської дисертації Мирослава Олексійовича, захищеної в 1978 р. в Колумбійському університеті. (Наш обов'язок — видати цю працю українською мовою.)

В останні роки М.Лабунька готував до друку збірник, присвячений повісті Дж.Оруелла "Звіроферма". Я допомагав йому копіювати україномовні матеріали. Треба сподіватися, що спадкоємці доведуть батькову справу до кінця.

Нам не вистачатиме глибоких знань Мирослава Лабуньки, його феноменальної пам'яті, його неповторного гумору. Але залишилися праці, ним написані, діла, ним звершені.

Земля йому пухом!

Микола Сулима